Oblasti temnoty a zavržení.

Pohlíží-li se na obrazy, které mají znázorňovat život v takzvaném pekle, tak se přes to přechází s pokrčením ramen a napůl ironickým a napůl soustrastným úsměvem a myšlenkou, že výjevy takového druhu může vymyslet jen chorá fantazie nebo fanatická slepá víra. Málokdy je tu někdo, kdo v nich také hledá alespoň nejmenší zrnko pravdy. A přece může ta nejhrůznější fantazie stěží sestavit přibližný obraz, který by svým vyjádřením přiblížil muka života v temných oblastech. Ubozí zaslepenci, kteří se domnívají, že přes to mohou lehkomyslně přejít s výsměšným pokrčením ramen! Přijde okamžik, kdy se lehkomyslnost hořce vymstí s otřásajícím příchodem Pravdy. Tu nepomůže žádné vzpírání, žádné odvracení se, protože budou vtaženi do víru, který je čeká, pokud včas neodvrhnou toto přesvědčení nevědomosti, které vždy jen ukazuje prázdnotu a omezenost takovýchto lidí.

Jakmile nastane odloučení jemnohmotného těla od těla hrubohmotného [1)], tak nadejde jim již první velké překvapení v prožitku, že vědomé bytí a život tím ještě neskončil. Prvním následkem je zmatek, ke kterému se připojuje nečekaná úzkost, která často přechází do tupé odevzdanosti nebo nejúzkostlivějšího zoufalství! Marné je pak vzpírání se, marné jsou všechny žaloby, marné jsou však také prosby; neboť musí sklízet to, co zasévali v pozemském životě.

Pokud se vysmívali Slovu, které jim bylo přineseno od Boha a které poukazuje na život po pozemské smrti a s tím spojenou odpovědnost za každé silné smýšlení a konání, tak je to nejmenší,

co je očekává, to, co chtěli: ***Hluboká temnota!*** Jejich jemnohmotné oči, uši i ústa jsou uzavřena vlastním chtěním. Jsou hluší, slepí a němí ve svém novém okolí. To je to nejpříznivější, co se jim může stát. Vůdce a pomocník na onom světě se jim nemůže učinit srozumitelným, protože se sami před tím drží uzavřeni. Je to smutný stav, který může být postupně změněn jen pozvolným vnitřním dozráváním samotného dotyčného, což vede skrze stupňující se zoufalství. Se vzrůstající touhou po Světle, která stoupá z takto stísněných a zmučených duší jako nepřetržité volání o pomoc, rozjasňuje se pak konečně pozvolna kolem něj, až se učí vidět také jiné, kteří tak jako on potřebují pomoci. Má-li snahu tyto ještě v hlubší tmě čekající podporovat, aby se také u nich mohlo rozjasnit, tak stále více sílí v této činnosti pokusů o pomoc k tomu potřebnou námahou, až k němu může přistoupit někdo jiný, který je již více pokročilý, aby také jemu pomohl kupředu, vstříc světlejším oblastem.

Tak se zde sklíčeně povalují, protože jejich jemnohmotné tělo vlivem tohoto nechtění je také vysílené k chůzi. Jestliže někdy dojde k pohybu, zůstává to proto namáhavým a nejistým plazením se po zemi. Jiní sice tápou sem a tam v těchto temnotách, klopýtají, padají, vzchopují se stále znovu, aby zde brzy zase narazili, což se neobejde bez bolestivých ran; neboť lidská duše vždy jen vlivem druhu své vlastní temnosti, která jde ruku v ruce s více či méně silnou hutností, jež má opět za následek odpovídající těžkou hmotnost, klesá do oblasti, která přesně odpovídá její jemnohmotné tíži, je tedy stejného druhu jemnohmotnosti, a tudíž je pro ni její nové okolí právě tak hmatatelné, citelné a neproniknutelné jako pro hrubohmotné tělo v hrubohmotném okolí. Každý náraz, každý pád nebo každé zranění se tam proto cítí tak bolestivě, jak to pociťuje její

hrubohmotné tělo během pozemského putování na hrubohmotné zemi.

Tak je tomu v každé oblasti, lhostejno, do jaké hloubky nebo výšky patří. Stejná hmotnost, stejná citelnost, stejná vzájemná neproniknutelnost. Avšak jakákoliv vyšší oblast nebo jakýkoliv jiný druh hmoty může nižším, hustším druhem hmoty neomezeně pronikat, jako cokoliv jemnohmotného proniká skrze jinak uzpůsobené hrubohmotné.

Jinak je tomu s dušemi, které mají kromě toho vyrovnat nějakou spáchanou křivdu. Samotný skutek je věcí sám pro sebe. Ten může být vykoupen v okamžiku, kdy původce činu získá od dotčené osoby poctivě míněné odpuštění. Co však lidskou duši váže ***tížeji,*** je ***nutkání*** nebo ***sklon,*** který tvoří hybnou sílu k jednomu nebo mnoha činům. Tento sklon žije v lidské duši i nadále, i po přechodu na druhou stranu, po odloučení od hrubohmotného těla. V jemnohmotném těle dokonce dochází ihned k jeho ještě silnějšímu uplatnění, jakmile pomine omezení vším hrubohmotným, protože poté cítění působí mnohem živěji a nepokrytěji. Takovýto sklon je také opět to, co je směrodatné pro hutnost, a tedy tíži jemnohmotného těla. To má za následek, že jemnohmotné tělo po uvolnění od těla hrubohmotného ihned klesne do oblasti, která přesně odpovídá jeho tíži, a tudíž stejné hutnosti. Tam proto najde také všechny, kteří holdují stejnému sklonu. Jejich vyzařováním bude tento jeho sklon ještě živen a stupňován a on bude pak při jeho provádění doslova řádit. Stejně tak přirozeně i ti ostatní, kteří jsou tam s ním. Že takovéto zuření bez zábran musí být pro okolí mukou, není těžko srozumitelné. Protože se to však v takovýchto oblastech zakládá vždy jen na vzájemnosti, tak bude každý jednotlivec hořce trpět mezi

ostatními všechno to, co on sám se snaží neustále zase způsobovat ostatním. Tak je tamní život peklem, dokud se duše tohoto druhu pozvolna neunaví a nepocítí k tomu odpor. Pak se po dlouhé době konečně probudí postupné přání vymanit se z takovéhoto způsobu chování. Přání a odpor je počátkem polepšení. Zesilují se k výkřiku o pomoc a nakonec k modlitbě. Teprve pak mu může být nabídnuta ruka ke vzestupu, což často na sebe nechává čekat desetiletí a staletí, někdy ještě i déle. Co tedy poutá tížeji je sklon v lidské duši.

Z toho je zřejmé to, ***že neuvážený čin lze mnohem snáze a mnohem rychleji odčinit než sklon spočívající v člověku, lhostejno, zda se stal skutkem či nikoliv!***

Člověk, který v sobě nese nečistý sklon, aniž by ho kdy nechal se stát skutkem, protože jsou mu pozemské poměry příznivé, bude proto muset pykat hůře než člověk, který se prohřešil jedním nebo více neuváženými skutky, aniž by měl při tom zlý úmysl. Neuvážený čin může být dokonce ihned prominut, aniž by se rozvinula zlá karma, avšak sklon teprve tehdy, když v člověku zcela pohasl. A těch je velmi mnoho druhů. Ať již to je chamtivost a jí příbuzná lakota, ať již špinavá smyslnost, nutkání ke krádeži nebo vraždě, žhářství, nebo také jen k přelstění a k lehkovážné nedbalosti, na tom nesejde, neboť takovýto sklon nechá dotyčného vždy klesnout nebo ho táhne tam, kde jsou jemu rovní. Podávat o tom živé obrazy by nemělo žádný smysl. Bývají často tak strašlivého druhu, že by lidský duch na zemi mohl sotva uvěřit takovýmto skutečnostem, aniž by je viděl. A také potom by si mohl ještě myslet, že to musely být jen výplody neomezeně rozpálené blouznivé fantazie. Nechť se spokojí s tím, že před vším takovým cítí mravní odpor, který ho osvobozuje z

pout všeho nízkého, aby vzestupu ke Světlu nestály v cestě více žádné překážky.

Takové jsou temné oblasti jakožto důsledky principu, který se Lucifer snaží zavést. Věčný koloběh stvoření se valí a přichází do bodu, ve kterém začíná rozklad, v němž všechno hmotné ztratí formu, aby se rozpadlo v prasemena, a tím přineslo v dalším pohybu nové směšování, nové formování s čerstvou silou a panenskou půdou. Co se až doposud ještě nemohlo z hrubohmotného a jemnohmotného uvolnit, aby dosáhlo nejvyšší, nejjemnější a nejlehčí hranici do duchovně - bytostného a zanechalo zpět vše hmotné, bude nevyhnutelně strženo do rozkladu, čímž bude u něj zničena také jeho forma a osobnost. To je pak teprve věčné zatracení, vyhasnutí všeho vědomě osobního!

1)

Přednáška: 40. Smrt.